

осжда остритѣ изражения на това наше прошение¹ и на друго едно отъ Нова-Загора по сжция въпросъ, вториятъ комисарь на Русия казалъ слѣдното: „Вие можахте да забѣлѣжите, господа, че идването на турскитѣ гарнизони въ балканитѣ и тѣхното заминаване прѣзъ провинцията, вдѣхвато най-много страхове на българитѣ; тоя въпросъ не е, наистина, отъ нашата компетентность, но когато дойдемъ да опрѣдѣлимъ отношенията на управлението на Източна Румелия и турскитѣ военни власти, ние ще можемъ до нѣйдѣ да запазимъ страната отъ печални сблъсквания, които биха могли да докаратъ неизброими злочестини“.

Подиръ рѣчта на князь Церетелевъ, почти всички комисари взиматъ думата и при всичко, че и английскитѣ и французскитѣ заявяватъ, че сж готови да разискватъ въпроса на турскитѣ гарнизони, не само прѣдложението на рускитѣ комисари (че комисията взима актъ отъ желанята и бѣлѣжитѣ на просителитѣ и ще държи смѣтка за тѣхъ въ продължение на работата си) се отхвърля, но и въпросътъ за гарнизонитѣ не се подига вече въ международната комисия. Той често се подига обаче частно отъ комисаритѣ, както става явно отъ рапорта на съръ Хенри Уолфъ до лордъ Солзбери отъ 8 февр. 1879, въ който рапортъ английскитѣ комисарь казва, че въпроситѣ за гарнизонитѣ и генералъ губернатора били въпроси на кабинетитѣ.² Английската синя книга обаче мълчи за тия разисквания, станали било частно между комисаритѣ, било между кабинетитѣ. На 8 мартъ 1879 (н. с.) тя проговорва пакъ за гарнизонитѣ, като дава писмото отъ нея дата на съръ Хенри Уолфъ до лордъ Солзбери за моята мисия въ странство. „Лорде мой, пише английскитѣ комисарь, вчера българскитѣ екзархъ ме посѣти съ г. Ив. Ев. Гешовъ, за да ми го прѣдстави въ качеството му на членъ на една депутация, която тъкми да отиде по столицитѣ

¹ Синя книга, Turkey 1879, № 9 I, стр. 476. Подписалитѣ това прошение сж: И. Груевъ, Т. Кесяковъ, Ив. Ев. Гешовъ, д-ръ К. Стоиловъ, Хр. Павловъ, д-ръ К. Мирковичъ, Г. Палазовъ, С. Брадински, Г. Минчевъ, Хр. Златаровъ и Тодоръ Коцовъ.

² Turkey, 1878 № 9, стр. 286. Отъ нѣкои бѣлѣжки на Уолфъ въ тоя рапортъ се вижда, какъвъ трънъ въ очитѣ на международната комисия о билъ тогава в. Марица, и то защото смѣло и систематично е бранилъ правата на българитѣ.